

164. Bijbelstudie over DE EENHEID DER GEMEENTE ACH'DUT HAQEHLA אחדות הקהילה

Deel 1: Eensgezindheid in de eerste Gemeente

Eén van de allereerste aanbiddingsliederen die ik ruim dertig jaar geleden geleerd had nadat ik tot het levende geloof was gekomen was *"Vader, maak ons één"* (Opwekking 118). De woorden van dit lied maakten een enorme indruk op mij: *"Vader, maak ons één, Vader, maak ons één, opdat de wereld weet, dat Gij zond Uw Zoon. Vader, maak ons één!"* Prachtige woorden waar ik volledig achter kon staan omdat het voor mij niet meer dan vanzelfsprekend was dat iedereen die tot geloof gekomen is en Yeshua [Jezus] heeft aangenomen als Heer en Verlosser hetzelfde verlangen moet koesteren om één te zijn met zijn broeders en zusters. Niet voor niets wordt dit lied toch in bijna alle kerken en gemeenten gezongen? Dat klopt!

Ik heb gedurende die dertig jaren heel wat samenkomsten van uiteenlopende denominaties bezocht, en overal hoorde ik dit prachtige lied. Maar is er sinds die tijd iets van deze éénheid terecht gekomen? Helaas niet! En weet u ook waarom niet? Omdat de inhoud van dit lied niet helemaal in overeenstemming is met de intentie van degenen die het zingen. En dat geldt ook vaak voor onze gebeden. Weet u, we kunnen wel elke keer bidden of onze hemelse Vader dit of dat voor ons wil doen, maar hij verwacht van ons daarbij geen passieve houding! We moeten daar zelf ook wat aan doen. Zo kunnen we wel smekend zingen dat de Vader ons één maakt, maar eigenlijk moeten we deze éénheid zelf bewerken! Wij moeten er zelf voor zorgen om één te worden met onze broeders en zusters door onze onderlinge verschillen uit de weg te ruimen en de blokkades naar elkaar toe te verwijderen.

Natuurlijk wil onze Vader niets liever dan dat Zijn kinderen daadwerkelijk één zijn, maar de vraag is of zij dat zelf ook echt wel willen. Samenwerken tot op zekere hoogte vindt men wel oké en elkaar als medegelovigen te beschouwen over de kerkmuren heen is ook prima. Maar het opgeven van de eigen identiteit van de gemeente of het kerkgenootschap waarbij men is aangesloten en het samengaan met anderen op basis van het gemeenschappelijke geloof in die éne G'd, het volbrachte verlossingswerk van Yeshua en het naleven van G'ds geboden en inzettingen is voor velen een stap te ver. En toch is dat precies wat onze Vader van ons vraagt als we echt vanuit ons hart het verlangen hebben om samen met elkaar één te zijn opdat de wereld weet, dat Hij zond Zijn Zoon. Dan pas zijn wij een getuigenis voor de wereld! Zolang we verdeeld zijn in honderden totaal uiteenlopende geloofsgemeenschappen, komen we niet echt geloofwaardig over in al onze goedbedoelde pogingen, ons geloof uit te dragen en zielen te winnen voor de Heer.

Het bewaren van de éénheid onder de gelovigen was één van de belangrijkste doelstellingen van Sha'ul [Paulus]. In de loop der eeuwen is deze éénheid echter nooit tot stand gekomen. Integendeel! Al spoedig kwam het tot een breuk tussen de gelovigen uit de volken en de messiasbelijdende Joden, die zelfs zwaar vervolgd werden.

In de daaropvolgende eeuwen zijn ontelbare christelijke kerken en gemeenten ontstaan die onderling niets met elkaar te maken wilden hebben. Ook de oecumene, diverse kerkfusies en grootschalige interkerkelijke samenwerking hebben de snelle vermenigvuldiging van geestelijke stromingen niet kunnen tegenhouden. Veelgehoorde kreten om dit goed te praten zijn 'veelkleurig christendom' en 'éénheid in verscheidenheid'. Maar dat is niet de éénheid, die Yeshua bedoeld heeft in Zijn hoogpriesterlijk gebed, waarvan we de desbetreffende passages straks zullen lezen. Voor elke gelovige, die de verdeeldheid als een actieve zonde ervaart, zou het herstel van de éénheid derhalve tot het dagelijkse gebed moeten behoren omdat Yeshua wil, dat Zijn volgelingen één zijn.

Vaak wordt dan gezegd: "We zijn toch geestelijk één!" Dat mag dan misschien zo wezen, hoewel ik het niet geloof, maar de bedoeling is natuurlijk, dat we ook zichtbaar, hoorbaar en leesbaar één zijn! De apostel Paulus is daar heel duidelijk over.

Steunpilaren van ons geloof

De vijand kent onze zwakheden en zal ons natuurlijk daarop proberen te pakken. Het meest kwetsbaar zijn wij op de gevoelskant van ons geloofsleven en daarom valt hij ons daar het meest aan. Om deze reden zegt Sha'ul [Paulus] in Efeziërs 6:11 nadrukkelijk: *“Doet de gehele wapenrusting G'ds aan, om te kunnen standhouden tegen de verleidingen des duivels!”* De NBG-vertaling heeft het over de verleidingen des duivels, maar men zou het woord μεθοδεΐας methodeías ook kunnen vertalen met 'listen'. Wij moeten bij de 'listen des duivels' op de eerste plaats denken aan dwaalleringen om de gelovigen van het ware geloof weg te lokken, verdeeldheid te zaaien en daarmee een einde te maken aan de ééngezinsheid.

Wij moeten ons daarom steeds van bewust zijn, dat ons geloof op twee steunpilaren rust, namelijk het geloof in Yeshua [Jezus] en het naleven van de Tora! Als men één van beide weghaalt, stort ons hele geloof als een kaartenhuis in elkaar.

Een poging om Yeshua als steunpilaar van ons geloof weg te halen is o.a. de ontkenning van Zijn G'dheid. Velen zien Hem gewoon als een tzadiq, een rechtvaardig een voorbeeldig mens, of als profeet of zelfs als een engel. Voor anderen is Hij niet de Messias, maar slechts een messias, één van de vele. Weer anderen trekken zelfs het hele Nieuwe Testament als deel van de Heilige Schrift in twijfel. Deze mensen zijn slechts één stap van de orthodoxie verwijderd en zijn er in principe al klaar voor om giyur te doen.

Een poging om de Tora als tweede steunpilaar van ons geloof weg te halen is de eeuwenoude dwaalleer dat we nu vrij zouden zijn van de Wet, die afgeschaft, ontbonden en buiten werking gesteld zou zijn. In מתתיהו Matityahu [Matthéüs] 5:17-20 zegt Yeshua zelf: *“Denk niet dat Ik gekomen ben om de Wet of de Profeten af te schaffen. Ik ben niet gekomen om ze af te schaffen, maar om ze hun volle betekenis te geven. Ik verzeker u: zolang hemel en aarde bestaan, zal niet één lettertje of streepje uit de wet geschrapt worden totdat alles gebeurd is. Wie dus één van deze geboden afschaft, al is het nog zo klein, en anderen leert hetzelfde te doen, zal de kleinste genoemd worden in het hemelse koninkrijk. Maar wie zich aan de geboden houdt en anderen leert hetzelfde te doen, die zal een grote naam hebben in het hemelse koninkrijk. Ik zeg u: als uw gerechtigheid niet boven die van de schriftgeleerden en Farizeeën uitgaat, zult u het hemelse koninkrijk zeker niet binnenkomen!”* (Groot Nieuws Bijbel).

Een poging om beide steunpilaren tegelijkertijd weg te halen is o.a. de dwaalleer van het noachitische verbond. Deze dwaalleraren willen ons wijsmaken, dat de heidenen zowel Yeshua alsook de Tora niet nodig hebben, maar dat het volstaat om zich aan de zeven noachitische geboden te houden en de noachitische eed af te leggen.

Wij moeten uiterst waakzaam zijn om de listen van de satan door te hebben en er niet in te trappen. Wij moeten er serieus rekening mee houden dat dit een geestelijke strijd is tegen een vijand die vele malen sterker is dan wijzelf. Wij hebben daarom G'ds kracht en Zijn geestelijke wapenrusting nodig om stand te kunnen houden tegen de listen des duivels, want onze eigen kracht is volstrekt ontoereikend. Trek de geestelijke wapenrusting aan, bewaar de éénheid, onderhoudt de Tora en blijf vooral Yeshua belijden, want als u dat niet doet en Hem afzweert, dan heeft u echt een probleem. Yeshua heeft immers zelf gezegd: *“Een ieder dan, die Mij belijden zal voor de mensen, hem zal ook Ik belijden voor Mijn Vader, die in de hemelen is; maar al wie Mij verloochenen zal voor de mensen, die zal ook Ik verloochenen voor Mijn Vader, die in de hemelen is!”* (מתתיהו Matit'yahu [Mattheüs] 10:32-33). En iemand die G'ds Wet bewust afwijst is letterlijk wetteloos, en van deze mensen zegt Yeshua: *“Gaaf weg van Mij, gij werkers der wetteloosheid!”* (מתתיהו Matit'yahu [Mattheüs] 7:15-23).

Joden en gelovigen uit de volken

Reeds vanaf het begin was het G'ds wil, dat er een éénheid zou zijn tussen de geboren Israëlieten en de gelovigen uit de heidenen die zich bij hen hebben aangesloten, want de Eeuwige plaatst hen niet naast, maar binnen Zijn volk! Israël is de Gemeente des Heren en de gelovigen uit de volken worden daaraan toegevoegd onder inachtneming van de bestaande "huisregels": *“Als een onder u geboren Israëliet zal u de vreemdeling gelden, die bij u vertoeft!”* zegt de Eeuwige in ויקרא Vayiq'ra [Leviticus] 19:34. Keer op keer herhaalt Hij nadrukkelijk, dat Hij Zijn wet, de Tora, niet slechts aan Zijn volk Israël gegeven heeft, maar ook aan de gelovigen

uit de volken die door hun geloof in de G'd van Israël en de Messias van Israël geënt zijn op de edele olijfboom, want Hij beschouwt beiden als één: *“Éénzelfde wet zal gelden voor de geboren Israëliet en voor de vreemdeling, die in uw midden vertoeft.”* (שְׁמוֹת Sh'mot [Exodus] 12:49). *“Wat de Gemeente betreft, éénzelfde inzetting zal gelden zowel voor u als voor de vreemdeling die bij u vertoeft; een altoosdurende inzetting zal het zijn voor uw geslachten: gij en de vreemdeling zullen voor de Eeuwige gelijk zijn. Éénzelfde wet en éénzelfde voorschrift zal gelden zowel voor u als voor de vreemdeling die bij u vertoeft.”* (בְּמִדְבָּר Bamidbar [Numeri] 15:15-16).

Lees maar op het gemak het hele hoofdstuk יְשַׁעְיָהוּ Yeshayahu [Jesaja] 56, want daar staat precies hetzelfde! Om deze reden schrijft Sha'ul [Paulus] dan ook dat er *“geen onderscheid is tussen Griek en Jood, besneden of onbesneden, barbaar en Skyth, slaaf en vrije, maar alles en in allen is de Mashiach”* (Kolossenzen 3:11) en: *“Hierbij is geen sprake van Jood of Griek, van slaaf of vrije, van mannelijk en vrouwelijk: gij allen zijt immers één in Yeshua haMashiach.”* (Galaten 3:28).

Een heiden hoeft dus geen Jood te worden om tot de Gemeente des Heren te mogen behoren, maar de Eeuwige verwacht wel van hem, dat hij zich net als de Jood zal houden aan Zijn geboden. Niet om daarmee zijn behoudenis zelf te verdienen, maar uit pure dankbaarheid dat hij juist onverdiend zijn behoudenis heeft mogen ontvangen door G'ds onmetelijke liefde voor Zijn kinderen! En juist daarom moeten wij één zijn en elkaar liefhebben, want door onze éénsgezindheid en onderlinge liefde tonen wij Hem onze dankbaarheid.

In talrijke Bijbelteksten worden de gelovigen opgeroepen tot éénheid en éénsgezindheid. Het is immers onmogelijk om tot een éénheid te komen als er geen éénsgezindheid is. En juist dat is dus makkelijker gezegd dan gedaan zoals blijkt uit de geschiedenis. Wij zullen daarom de belangrijkste van deze teksten de revue laten passeren om ons daarmee duidelijk te maken hoe belangrijk het is om als gelovigen een éénheid te vormen en niet toe te geven aan de 'verdeel en heers'-politiek van de tegenstander. De eerste tekst die we zullen behandelen is Psalm 133, want daarin zien we een prachtig voorbeeld van hoe het moet:

תְּהִלִּים Tehilim [Psalmen] 133:1-3

*“Zie, hoe goed en hoe aangenaam het is, als broeders **ééndrachtig** samen zijn: als kostbare olie over het hoofd, die neerstroomt over de baard, de baard van Aharon, stromende op de kraag van zijn gewaad; zoals dauw van de Chermon, die neerdaalt op de bergen van Tziyon. Want daar verkondigt de Eeuwige Zijn zegen, leven voor altijd!”* (Liberale Sidur).

*“Zie, hoe goed en hoe lieflijk is het, dat broeders ook **éénsgezind** samenwonen. Het is als de kostelijke olie op het hoofd, die neerdruipt op de baard, de baard van Aäron, die neerdruipt op de zoom van zijn priesterkleed. Het is als dauw van de Hermon, die neerdaalt op de bergen van Sion. Want dáár gebiedt de Eeuwige de zegen en het leven tot in eeuwigheid!”* (Herziene Statenvertaling).

Vanuit de Hebreeuwse grondtekst van vers 1 is er een prachtig lied gemaakt, dat eveneens één van de eerste liederen was, die ik geleerd had toen ik ruim 30 jaar geleden tot geloof kwam. Het is lied 34 in de Opwekkingsbundel:

הנה מה־טוב ומה־נעים שבת אחים גם־יחד (2x)

הנה מה־טוב שבת אחים גם־יחד (2x)

Hine ma tov uma nayim, shevet achim gam-yachad! (2x)

Hine ma tov, shevet achim gam-yachad! (2x)

Deze psalm is een integraal onderdeel van het מִנְחָה Min'cha [middaggebed] op Yom Shabat in de orthodoxe Sidur. Vers 1 spreekt erover, hoe goed en hoe aangenaam, heerlijk en lieflijk het is, wanneer broeders ook eendrachtig en eensgezind samen zijn en zelfs samenwonen. Het woord אחים achim [broeders] hoeven we daarbij niet per se letterlijk te nemen, want dat heeft in de Bijbel dikwijls een veel ruimere betekenis dan alleen die van een naaste bloedverwant,

zoals wij bijvoorbeeld in דְּבָרִים Devarim [Deuteronomium] 15:3,7,9 en 12 kunnen zien. Meestal worden met broeders ook volksgenoten en geloofsgenoten bedoeld.

Het woordje גַּם gam [ook] in combinatie met יַחַד yachad [samen] geeft niet slechts aan, dat het goed en liefelijk zou zijn als broeders ook tezamen wonen, zoals het in de NBG-vertaling staat, maar dient veelmeer als een versterking van het 'samen zijn' en kan daarom beter met 'echt samen zijn' of 'werkelijk samen zijn' vertaald worden. De liberale Sidur vertaalt גַּם-יַחַד gam-yachad met 'eendrachtig' evenals de Lutherse Vertaling, de Groot Nieuws Bijbel met 'in eendracht' en de Herziene Statenvertaling met 'eensgezind'.

Met het woord שֶׁבֶת shevet [verblijven] kan men twee kanten op: tijdelijk verblijven of permanent verblijven. Het eerste is een samenzijn voor een bepaalde periode, zoals bijvoorbeeld voor het gezamenlijk vieren van de feesten en het tweede betekent daadwerkelijk wonen. Vandaar dat we ook in de hierboven geciteerde vertalingen deze twee interpretaties tegen komen. Persoonlijk geef ik de voorkeur aan 'wonen', en wel om meerdere redenen.

Ten eerste is het niet moeilijk om éénsgezind te zijn als we tijdelijk bij elkaar komen om samen de Shabat te vieren, want anders zouden we dat niet doen. Ook als we met Sukot met zijn allen naar Jeruzalem gaan en elkaar daar dan weer in een loofhut of bij de kotel ontmoeten kunnen we daarin makkelijk éénsgezind zijn omdat we daar allemaal voor het zelfde doel zijn. Maar dat kan in Psalm 133 volgens mij niet bedoeld zijn, want als we na afloop van de plechtigheden weer naar huis of naar ons hotel terug gaan, dan groeten we even en gaan verder met ons eigen leven en blijven dikwijls op andere terreinen van ons geloofsleven in opvatting van elkaar verschillen.

Ten tweede moet het toch echt wel om een bijzondere prestatie gaan als de psalmist zo vol lof over deze broeders spreekt en datgene wat ze doen zelfs goed en liefelijk noemt, namelijk **éénsgezind** samenwonen! Dat is namelijk bij lange na niet voor iedereen vanzelfsprekend. Het tegendeel is meestal het geval, want juist als men samen onder één dak woont en elkaar elke dag ziet wordt de onderlinge liefde telkens weer op de proef gesteld. Men ziet te veel en men hoort te veel en er ontstaan wrijvingen. Dat is mensen eigen. Van kleine irritaties komen soms grote ruzies. Met andere woorden: verschilpunten kunnen al snel geschilpunten worden, en geschilpunten uiteindelijk strijdpunten met alle gevolgen vandien. Men kan dan wel op één adres wonen, maar van een harmonieuze relatie is er dan geen sprake meer en van een eensgezindheid al helemaal niet! Dat gebeurt helaas maar al te vaak in huwelijken, gezinnen en woongemeenschappen. Samen wonen is dus één ding, maar éénsgezind zijn is iets anders. En als dat tweede wel het geval is, dan is dat inderdaad goed en liefelijk! Ik denk derhalve dat de psalmist hier daadwerkelijk het permanent samenwonen bedoelt en geen tijdelijk samenzijn.

Ten derde is het huisgezin in de Bijbel een beeld van de Gemeente. Als gelovigen zijn wij allen kinderen van één Vader en daarmee letterlijk broers en zussen van elkaar. En dat is nu het grote verschil tussen vrienden en broers en zussen. Vrienden kies je zelf, maar broers en zussen kan je niet kiezen, want die heb je al of je krijgt ze nog. Dat hangt af van je ouders. En zo is het ook met je broeders en zusters in het geloof. Zij werden net als jij door onze hemelse Vader als Zijn kinderen aangenomen en toegevoegd aan Zijn huisgezin (Efeziërs 2:19), niet in grote megakerken, maar juist in kleine huisgemeenten!

Alleen in een kleine huisgemeente kunnen we echt samen een huisgezin vormen, want in grote gemeenten, die in reusachtige zalen en soms zelfs in stadions samenkomen, is iedereen anoniem. Ze weten je wel te vinden als je de tiende niet op tijd betaalt, maar voor de rest zien ze je niet echt als een broer of zus, want de mensen die voor, naast of achter je zitten kennen je naam vaak niet eens.

In een huisgezin delen wij lief en leed met elkaar en zo zijn wij ook in een huisgemeente bij elkaar en op elkaar betrokken. Wij verblijden ons samen bij geboortes, dopen, bruiloften en jubileums, wij bemoedigen elkaar bij ziekte en overlijden en wij helpen elkaar waar dat nodig is. Wij staan voor elkaar klaar omdat wij broertjes en zusjes van elkaar zijn en elkaar liefhebben zoals we ook onze hemelse Vader liefhebben.

Althans, zo hoort het te zijn, want er staat geschreven: *“Als iemand over voldoende middelen beschikt, maar zijn hart sluit voor zijn broeder die hij gebrek ziet lijden, hoe kan G'ds liefde dan in hem blijven? Kinderen, we moeten niet liefhebben met mooie woorden, maar waarachtig liefhebben, met daden!”* (אֶלְיָחָזָן Yochanan alef [1 Johannes] 3:17-18, Groot Nieuws Bijbel).

Het Boek: *“Als iemand genoeg heeft om van te leven en ziet dat zijn broeder gebrek lijdt, maar zich verhardt en hem niet helpt, hoe kan G'ds liefde dan in hem blijven? Vrienden, wij moeten ophouden te zéppen dat we van elkaar houden. Wij moeten écht van elkaar houden en het uit onze daden laten blijken!”* En in de verzen 21 t/m 24: *“Geliefde broeders en zusters, als ons hart ons niet aanklaagt, kunnen we ons vol vertrouwen tot G'd wenden en ontvangen we van Hem wat we maar vragen, omdat we ons aan Zijn geboden houden en doen wat Hij wil. Dit is Zijn gebod: dat we geloven in de naam van Zijn Zoon Yeshua haMashiach [Jezus Christus] en elkaar liefhebben, zoals Hij ons heeft opgedragen. Wie zich aan Zijn geboden houdt blijft in G'd, en G'd blijft in hem. Dat Hij in ons blijft, weten we door de Ruach [Geest] die Hij ons heeft gegeven.”* (Nieuwe Bijbelvertaling).

Ook in deze tekst zien wij weer de twee pijlers van ons geloof terug: Yeshua en de Tora, en de onderlinge liefde als verbindende factor! Het geloof in Yeshua, het houden van G'ds Wet en de liefde voor G'd en voor elkaar vormen de basis voor de éénsgezindheid in de Gemeente. Als we ons daaraan houden zijn we één! Als we één daarvan in twijfel trekken zijn we verdeeld. Daarom wil Yochanan nogmaals deze twee steunpilaren waarop ons geloofsleven berust, onder onze aandacht brengen.

Het geloof in Yeshua: *“Omdat wij het met eigen ogen hebben gezien, getuigen wij ervan dat G'd Zijn Zoon gestuurd heeft als Redder van de wereld. Ieder die dit gelooft en zegt dat Yeshua [Jezus] de Zoon van G'd is, blijft één met G'd!”* en: *“Ieder die gelooft dat Yeshua [Jezus] de Mashiach [Christus] is -dat Hij G'ds Zoon en onze Redder is- is een kind van G'd!”* (יוחנן א' Yochanan alef [1 Johannes] 4:14-15 en 5:1a, Het Boek).

Het naleven van de Tora: *“Wie de Vader liefheeft, heeft ook lief wie uit Hem geboren is. We weten dat we de kinderen van G'd liefhebben, wanneer we G'd liefhebben en Zijn geboden naleven. Want G'd liefhebben betekent je aan Zijn geboden houden. En Zijn geboden zijn geen zware last voor ons, want elk kind van G'd overwint de wereld!”* (יוחנן א' Yochanan alef [1 Johannes] 5:1b-3, Groot Nieuws Bijbel).

Allen die hierop eensgezind “Amen!” kunnen zeggen en dit ook in praktijk brengen maken deel uit van de Gemeente, het huisgezin van onze hemelse Vader. Behalve de onderlinge liefde is ook de gezamenlijke maaltijd een verbindende factor in het gezin. Het is heel belangrijk om als gezin samen te eten, niet alleen geestelijk, maar ook fysiek! Samen eten schept een band en daarom is het voor alle gezinsleden van groot belang om het zelfde voedsel te krijgen, goed voedsel dat de Vader zelf aan Zijn kinderen geeft, en geen voedsel dat op bestelling van buiten bezorgd wordt waarvan we niet zeker weten of het wel kosher is of niet. Dat geldt dus zeer zeker ook voor ons geestelijk voedsel. Het is dus niet goed om geestelijk uit te gaan eten, want je weet niet wat je voorgeschoteld krijgt.

Ook de verzen 2 en 3 van Psalm 133 zeggen iets over de eensgezindheid van de broeders die samenwonen. Deze eensgezindheid wordt vergeleken met de kostbare olie, die over het hoofd van Aharon naar beneden druip op zijn baard. In de Hebreeuwse grondtekst staat echter niet *“als de kostbare olie”*, maar *“als de goede olie”* (כֶּשֶׂם הַטוֹב kaShemen haTov) om het woordje *“goed”* te laten corresponderen met *“goed”* in vers 1. De olie is in de Bijbel vaak een beeld van de Ruach haQodesh [Heilige Geest], die ons de wijsheid en inzicht geeft om het Woord van G'd te kunnen begrijpen. Om dit nog meer te accentueren wordt er door het noemen van Aharon, de hogepriester, erop gewezen, dat dit geen gewone olie is, maar heilige zalfolie. De baard spreekt van wijsheid. *“Als dauw van de Hermon”* (כַּטְל־חֶרְמוֹן k'tal-Cher'mon) spreekt van frisheid en correspondeert met *“aangenaam”* c.q. *“liefelijk”* in vers 1. De laatste regel van vers 3 geeft aan, dat de Eeuwige vanuit Tziyon Zijn zegen geeft als wij éénsgezind als broeders samenwonen als Zijn huisgezin. Nog vlak voor Zijn lijden en sterven bad Yeshua dat Zijn volgelingen één zijn:

יוחנן Yochanan [Johannes] 17:9-11

*“Ik bid voor hen; niet voor de wereld bid Ik U, maar voor hen, die Gij Mij gegeven hebt, want zij zijn van U, en al het Mijne is het Uwe en het Uwe is het Mijne, en Ik ben in hen verheerlijkt. En Ik ben niet meer in de wereld, maar zij zijn in de wereld en Ik kom tot U. Heilige Vader, bewaar hen in Uw naam, welke Gij Mij gegeven hebt, **dat zij één zijn zoals Wij!**”* (NBG-vertaling).

Yeshua bidt hier niet voor de wereld, maar slechts voor degenen die in Hem geloven. Zij zijn het die de Vader aan Hem heeft toevertrouwd, want zij zijn van Hem. Alles wat van Yeshua is, is ook van de Vader, en alles wat van de Vader is, is ook van de Zoon. Daaruit blijkt duidelijk de éénheid van Yeshua met Zijn Vader, hetgeen Hij ook in vers 11 ronduit zegt.

Vader en Zoon zijn volkomen één: אֶחָד echad! En omdat Zijn tal'midim [discipelen] dit geloven wordt Hij in hen verheerlijkt en weerspiegeld in hen wie Hij is. Omdat Hij wist dat Hij binnenkort naar Zijn Vader zou gaan en hen temidden van de ongelovigen in deze vijandige wereld zou achterlaten, droeg Hij de zorg voor hen over aan Zijn Vader en vroeg Hem, hen onder Zijn machtige bescherming te nemen zodat ze één kunnen zijn zoals ook Hij en Zijn Vader één zijn.

Toch hoe moeten we deze éénheid zien? Zijn ze het gewoon met elkaar eens of zijn ze daadwerkelijk één? Zijn de Vader en de Zoon en de Heilige Geest één en dezelfde G'd, of zijn ze drie aparte g'ddelijke wezens en dus drie aparte goden? Als dat laatste het geval is, dan zou dit in strijd zijn met de Tora. Kan er dus gesproken worden van een drie-enige G'd of zijn het drie aparte verschijningsvormen van G'd, die één is? Met de woorden: "Zodat zij één zijn zoals Wij één zijn" doelde Yeshua op de samengestelde éénheid van G'd, zoals geschreven staat in het Sh'ma Yisrael, de Joodse geloofsbelijdenis:

דְּבָרִים D'varim [Deuteronomium] 6:4-9

שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד:

"Sh'ma Yisra'el, Adonai Eloheinu, Adonai echad!"

"Hoor, Israël: de Eeuwige is onze G'd; de Eeuwige is één!"

Deze zes Hebreeuwse woorden vormen het Joodse credo dat tot op heden het onbetwiste geloofsfundament is van alle Joden. Het zijn de eerste woorden uit de Tora, die een Joods kind van vier jaar op de schoot van zijn vader uit het hoofd leert, maar het zijn ook de laatste woorden op de lippen van een stervende. Sinds mensen heugen is het "Sh'ma Yisra'el" een vast onderdeel van de liturgie in de synagoge en op de Shabat, en driemaal per dag wordt het door vrome Joden gelajent in het Shacharit [ochtendgebed], het Min'cha [middaggebed] en het Ar'vit [avondgebed].

Deze korte zin wordt dermate belangrijk geacht, dat reeds duizenden jaren de laatste letters van het eerste woord (שמע sh'ma = hoor!) en van het laatste woord (אחד echad = één!) in alle Tora-rollen en ook in alle boekuitgaven van TeNaCH alsook in elke Sidur [gebedenboek] in een groter letterskorps is geschreven dan de rest van de tekst. Het gaat hier dus om de ע ayin en de ד dalet. Deze twee letters vormen samen het Hebreeuwse woord עד ed, hetgeen "getuige" betekent in overeenstemming met ישעיהו Yeshayahu [Jesaja] 43:10-12 en 44:8, waar het volk Israël door de Eeuwige wordt aangesproken met "Mijn getuigen" en ook Yeshua zei tot Zijn volgelingen: "Gij zult Mijn getuigen zijn" (Handelingen 1:9). Zo behoort eigenlijk iedere Israëliet en iedere volgeling van Yeshua derhalve een עד Ed te zijn, een getuige van die éne G'd, want de G'd van Israël, die wij dienen, is de Eeuwige, een oneindig en eeuwig volmaakt Wezen, uit zichzelf bestaande!

Hij is de enige en ware G'd, Hij alleen is G'd, en Hij is één! En toch heeft Yeshua gezegd: "אחד אני והאב אחד Ani v'haAv echad! - Ik en de Vader zijn één!" (יוחנן Yochanan [Johannes] 10:30), referende aan "שמע ישראל יהוה אלוהינו יהוה אחד Sh'ma Yisrael: Adonai Eloheinu, Adonai echad! Hoor Israël: de Eeuwige is onze G'd, de Eeuwige is één!" (דברים D'varim [Deuteronomium] 6:4). Yeshua gebruikte hierbij hetzelfde woord אחד echad, dat een samengestelde éénheid aangeeft. Zijn bekende uitspraak: "Wie Mij gezien heeft, die heeft de Vader gezien!" komt dan eigenlijk op hetzelfde neer.

Daaruit kunnen wij dus concluderen, dat er sprake is van één G'ddelijk Wezen bestaande uit drie entiteiten. Elke entiteit heeft wel haar eigen functie, maar is niet compleet zonder de andere twee entiteiten, wants slechts alle drie entiteiten bij elkaar vormen pas de éénheid die wij in het Sh'ma Yisrael belijden, en zo kan er dus toch terecht worden gesproken over een drie-éénheid!

Het Hebreeuwse woord אחד echad in het Sh'ma Yisrael geeft namelijk een samengestelde éénheid aan in tegenstelling tot het door Maimonides in zijn dertien geloofspunten gebruikte woord יחיד yachid, dat een absolute éénheid aangeeft.

In het moderne Hebreeuws van vandaag is het verschil tussen deze beide woorden helaas niet meer zo duidelijk zichtbaar, maar wel in het Bijbels Hebreeuws. Zo komen wij het woord אחד echad bijvoorbeeld tegen in בר אשית Bereshit [Genesis] 2:24, waarin gesproken wordt over de samengestelde éénheid van man en vrouw, want zij beiden zullen *“tot één (echad) vlees zijn”*. Het woord יחיד yachid daarentegen als verwijzing naar een absolute ongedeelde éénheid vinden wij in זכריה Zechar'ya [Zacharia] 12:10 waarin gesproken wordt over *“een éinig (yachid) Kind”*.

De Bijbel zegt duidelijk: יהוה אחד Adonai Echad! [G'd is één!] Maar heeft Maimonides dan niet velen op een dwaalspoor gezet door het woord יחיד Yachid te gebruiken om de éénheid van G'd te belijden? Tot deze conclusie zou men kunnen komen als men in de Bijbel zou zoeken naar voorbeelden waar dit woord ook in voorkomt. Maar dat is het nou juist wat Maimonides absoluut afwijst, namelijk het vergelijken van G'ds יחיד yachid of אחד echad met andere situaties of vormen waar hetzelfde woord gebruikt kan worden en daarom zegt hij nadrukkelijk, dat de unieke éénheid van G'd onvergelijkelijk is met welke éénheid dan ook en daarom is zijn geloofspunt niet in strijd met de samengestelde éénheid van Vader, Zoon en Geest!

De Eeuwige heeft de mens geschapen naar Zijn beeld, naar Zijn gelijkenis, bestaande uit de zelfde drie delen als Hijzelf, namelijk: Ziel, Geest en Lichaam! Niemand van ons zou beweren dat Adonai ons mensen geschapen heeft als wezens die uit drie verschillende personen zijn samengesteld, maar een ieder van ons, u en ik, heeft een ziel, een geest en een lichaam.

Deze samenstelling van de drie componenten waaruit de mens bestaat komen wij uiteraard diverse keren in G'ds Woord, de Bijbel tegen. Een prachtig voorbeeld hiervan vinden wij in 1 Tessalonicenzen 5:23, waar Sha'ul [Paulus] schrijft: *“En Hij, de G'd des vredes, heilige u geheel en al, en geheel uw geest, ziel en lichaam moge bij de komst van onze Heer Yeshua haMashiach blijken in allen dele onberispelijk bewaard te blijven.”*

Hier staat *“in allen dele”*. In welke delen? Dat staat erboven: geest, ziel en lichaam! Deze drie delen bij elkaar maken de mens tot één geheel. Daarom schrijft Sha'ul [Paulus] dan ook: *“geheel en al”*. Met andere woorden: een lichaam alleen is geen volledig persoon, evenals een ziel of een geest alleen geen persoon is. Geheel en al betekent dus dat een persoon pas compleet is als de drie delen lichaam, ziel en geest bij elkaar zijn.

Als een ziel geen lichaam meer heeft, dan zegt men dat die persoon dood is, terwijl dat helemaal niet waar is, want alleen het lichaam is dood. Ziel en geest bevinden zich elders. Als omgekeerd een lichaam geen ziel meer heeft, dan zegt men ook dat die persoon dood is, want de ziel heeft het lichaam verlaten. Daarom spreekt men van een ontzield lichaam. Als de geest van iemand niet meer functioneert, dan zegt men dat die persoon geestelijk dood is. De persoon leeft dan nog wel, maar daar is dan ook alles mee gezegd.

U ziet het: een persoon heeft echt alle drie delen nodig om een volledig persoon te kunnen zijn en om optimaal te kunnen functioneren. Elk deel heeft namelijk zijn eigen functie.

Datzelfde geldt ook voor het lichaam. Ook het lichaam vormt geen absolute éénheid, maar een samengestelde éénheid, omdat het is samengesteld uit talrijke onmisbare lichaamsdelen. Als er een van ontbreekt, is het lichaam niet meer compleet omdat het elk deel nodig heeft om te kunnen functioneren.

En zo is het ook met de Gemeente als Lichaam van Christus, die een samengestelde éénheid vormt uit vele afzonderlijke leden. Dat G'd één is staat onweerlegbaar ook in יעקב Ya'aqov [Jacobus] 2:19. Daar schrijft de apostel: *“Gij gelooft, dat G'd één is? Daaraan doet gij wel!”* En evenals de Eeuwige, onze G'd één is, zo behoort ook de Gemeente één te zijn!

We gaan nu weer terug naar het hoogpriesterlijk gebed, waarin Yeshua bad om de volmaakte éénheid van de Gemeente:

יְחֻזָּן Yochanan [Johannes] 17:20-23

“Gelijk Gij Mij gezonden hebt in de wereld, heb ook Ik hen gezonden in de wereld; en Ik heilig Mijzelf voor hen opdat ook zij geheiligd mogen zijn in waarheid. En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen, die door hun woord in Mij geloven, **opdat zij allen één zijn, gelijk Gij, Vader, in Mij en Ik in U**, dat ook zij in Ons zijn; opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt. En de heerlijkheid, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven, **opdat zij één zijn, gelijk Wij één zijn**: Ik in hen en Gij in Mij, **dat zij volmaakt zijn tot één**, opdat de wereld erkenne, dat Gij Mij gezonden hebt, en dat Gij hen liefgehad hebt, gelijk Gij Mij liefgehad hebt!” (NBG-vertaling).

In Psalm 2:8 wordt vermeldt, dat de Eeuwige aan Zijn Zoon alle macht en heerlijkheid heeft gegeven. Tijdens Zijn laatste Sedermaaltijd met Pesach zei Yeshua tegen Zijn Vader, dat Hij deze macht en heerlijkheid nu deelt met de Zijnen, de gelovigen uit Zijn eigen volk Israël en de gelovigen uit de heidenen, allen die in Hem geloven en de wil van Zijn Vader doen ‘opdat zij één zijn, zoals Wij één zijn’, hetgeen wil zeggen: op dezelfde wijze (echad = samengestelde éénheid). Hún eenheid is het voorbeeld voor de eenheid van de gelovigen onderling.

In vers 11 bad Hij om de éénheid van Zijn discipelen die met Hem optrokken, maar hier in de verzen 20-23 bedoelde Hij de éénheid van alle gelovigen, de éénheid tussen messiasbelijdende Joden en gelovigen uit de volken die zich bij hen hadden aangesloten. Hij sprak hier op de eerste plaats niet over een organisatorische, maar over een organische en vooral geestelijke eenheid. Alleen door de liefde G'ds en de onderlinge liefde kan de uit Joden en heidenen samengestelde Gemeente daadwerkelijk één worden.

In תהלים Tehilim [Psalmen] 78:52 wordt het volk Israël vergeleken met een kudde schapen: “Hij liet Zijn volk als schapen optrekken, leidde hen als een kudde door de woestijn” en in יְחֻזָּן Yochanan [Johannes] 10:16 zegt Yeshua: “Nog andere schapen heb Ik, die niet van deze stal zijn; ook die moet Ik leiden en zij zullen naar Mijn stem horen en het zal worden **één kudde, één Herder**.” - De andere schapen zijn de gelovigen-uit-de-volken en ook uit deze tekst blijkt duidelijk dat de kudde Israël is en de schapen zijn de gelovige Joden. De andere schapen hoorden er eerst niet bij, maar worden door Yeshua **toegevoegd**, zodat het **één kudde** zal zijn met **één Herder!** Let wel: zij worden toegevoegd en komen niet in de plaats van de schapen die er al waren! De kudde wordt met de komst van de andere schapen niet vervangen! Het is nog steeds dezelfde kudde: Israël! Het was de nadrukkelijke wens van de Goede Herder dat het **één kudde** zal worden.

Maar terwijl Yeshua aan het kruis riep: “Het is volbracht!”, namelijk dat Hij o.a. de éénheid en verzoening tussen de Joden en heidenen teweeg had gebracht, zijn de gelovigen tot op heden bezig, dat wat Hij samengevoegd heeft te scheiden. Dat dit überhaupt heeft kunnen gebeuren komt helaas door het niet goed luisteren naar en het niet goed lezen (of niet goed vertalen) van hetgeen wat Sha'ul [Paulus] in zijn brieven, die wij volgende keer zullen behandelen, zo sterk heeft benadrukt!

In onze omgang met elkaar moeten we steeds naar het voorbeeld van Yeshua kijken, hoe Hij met Zijn Vader omging toen Hij op aarde was. Heeft Yeshua ooit tegen Zijn Vader gezegd: “Daar ben Ik het niet mee eens!” of: “Daar denk ik toch wel anders over!”, hetgeen Zijn volgelingen al ruim 2000 jaar wel tegen elkaar durven te zeggen? Nee! En heeft de Eeuwige ooit tegen Zijn Zoon gezegd: “Ik heb een andere visie dan jij!”? Nee! En waarom niet? Omdat zij één zijn! En gelijk zij één zijn is het de hartenwens van Yeshua, dat ook Zijn volgelingen één zijn, want als zij door Ruach haQodesh [de Heilige Geest] één zijn met Yeshua en Zijn Vader, dan zullen zij ook één zijn met elkaar, en in Handelingen 2:41-47 en 4:32-35 waren zij ook daadwerkelijk één zoals we straks zullen lezen. Het latere gebrek aan éénheid onder de gelovigen is vanuit dit oogpunt gezien derhalve een gemis aan éénheid met G'd. Iets om toch wel serieus over na te denken!

Yeshua bad echter niet alleen voor de gelovigen, maar ook voor de ongelovigen opdat ook zij tot geloof zullen komen. Zolang wij onderling zo zichtbaar en voelbaar verdeeld zijn, kunnen wij hen niet bereiken met het Goede Nieuws, want alleen als wij een éénheid vormen komt onze boodschap geloofwaardig over. Als er voor het Centraal Station of op de Dam geëvangeliiseerd

wordt en de ene groep deelt foldertjes uit waarin staat dat Jezus iedereen liefheeft en dat je vrij bent van de Wet terwijl een andere groep verkondigt dat je G'ds geboden in acht moet nemen en weer een andere groep erop attendeert dat Jezus weliswaar de Weg tot de Vader is, maar niet meer dan dat, dan weten de ongelovige passanten niet, wie ze moeten geloven en lopen gewoon door. Of ze nemen de uitnodiging van de ene of andere groep wel aan om een keer hun samenkomsten te bezoeken, maar dat wil nog niet zeggen dat ze daadwerkelijk Yeshua hebben aangenomen en G'ds Wet gaan naleven.

Nee, we kunnen als ware volgelingen van Yeshua en dienstknechten G'ds slechts dan geloofwaardig overkomen, als wij allen ook naar buiten toe zichtbaar en hoorbaar één zijn en één en dezelfde boodschap verkondigen! Pas dan zal de wereld erkennen, dat Yeshua door Zijn Vader gezonden is om als mens op aarde te komen, dat Hij de gestalte G'ds tijdelijk afgelegd heeft (Filippenzen 2:7) zodat in Hem de onzichtbare G'd zichtbaar geworden is (Kolossenzen 1:15). Daarom bad Yeshua, dat niet alleen Zijn Joodse discipelen, maar ook de heidenen, die door hun verkondiging in Hem geloven, één zullen zijn. En in het begin waren zij ook daadwerkelijk één van hart en ziel, zoals blijkt uit de beide teksten, die we zo meteen zullen gaan lezen:

מפעלות Mif'alot [Handelingen] 2:41-47

*“Zij dan, die zijn woord aanvaardden, lieten zich dopen en op die dag werden ongeveer drieduizend zielen toegevoegd. En zij bleven volharden bij het onderwijs der apostelen en de gemeenschap, het breken van het brood en de gebeden. En er kwam vrees over alle ziel en vele wonderen en tekenen geschiedden door de apostelen. En allen, die tot het geloof gekomen en bijeenvergaderd waren, hadden alles gemeenschappelijk; en telkens waren er, die hun bezittingen en have verkochten en ze uitdeelden aan allen, die er behoefte aan hadden; en voortdurend waren zij **elke dag ééndrachtig in de tempel**, braken het brood aan huis en gebruikten hun maaltijden met blijdschap en eenvoud des harten, en zij loofden G'd en stonden in de gunst bij het gehele volk. En de Eeuwige voegde dagelijks toe aan de kring, die behouden werden.”* (NBG-vertaling).

*“Zij, die zijn woorden aanvaardden, lieten zich dopen; die dag sloten zich ongeveer drieduizend mensen bij hen aan. En zij hielden vast aan de leer van de apostelen, **de gemeenschap met elkaar**, het breken van het brood en het zeggen van de gebeden. De apostelen deden veel indrukwekkende wonderen, wat iedereen met ontzag vervulde. Allen die geloofden, **vormden een gemeenschap** en deelden alles samen. Ze verkochten hun have en goed en het geld werd uitgedeeld; iedereen kreeg zoveel als hij nodig had. Trouw waren ze ook iedere dag in de tempel, **éénsgezind**; ze braken het brood bij elkaar aan huis en gebruikten de maaltijden met vreugde en in eenvoud van hart. Ze prezen G'd en stonden in de gunst bij het hele volk. En iedere dag vergrootte de Eeuwige de groep van hen die gered worden.”* (Groot Nieuws Bijbel).

Eigenlijk hoef ik hier niet veel nader toe te lichten, want de vertaling van deze tekst in de Groot Nieuws Bijbel geeft duidelijk aan hoe de eerste gelovigen met elkaar omgingen. De eerste gemeente kenmerkte zich door het geloof in Yeshua, de liefde voor elkaar en trouw aan G'ds geboden en dat maakte hen tot een hechte éénheid. Ze waren éénsgezind, letterlijk één van hart en ziel, en stonden volgens vers 47 in de gunst van het gehele Joodse volk, want Zij bleven trouw aan de Tora, aan het tempelbezoek, de Moadim [feesten] en natuurlijk aan de Shabat. Toen nog wel! Er was immers nog geen sprake van een Grieks georiënteerd christendom en de Messiasbelijdende gemeente zag zich zelf nog steeds als deel van Israël, door de Tora en de tempeldienst verbonden met het geheel van de Joodse geloofsgemeenschap.

In hoofdstuk 6, vers 7 lezen wij zelfs dat een talrijke schare van Kohanim [priesters] gehoor gaf aan het geloof in Yeshua en zich bij de Messiasbelijdende gemeente aansloten. Nergens lezen wij dat zij daarna geen priesters meer zouden zijn geweest. De messiaanse beweging groeide in een razend tempo, want het begon allemaal met twaalf mannen (Mt 10:2) en al gauw was er zelfs sprake van 72 discipelen (Lc 10:11). Tijdens Shavuot (het wekenfeest) werden er nogmaals ongeveer 3000 zielen toegevoegd (Hnd 2:41) en twee hoofdstukken verder was alleen al het getal der mannen reeds ongeveer 5000, waarbij de vrouwen niet eens waren

meegeteld! Deze 5000 Joodse mannen waren zeker niet allemaal seculier. Onder deze grote menigte bevonden zich ook talrijke Farizeeërs, waaronder ook een aantal vooraanstaande mannen. De meest bekende Farizeeër, die zich bij de Messiasbelijdende beweging aansloot, was Sha'ul, die ook bekend staat onder de naam Paulus. Zijn herhaalde oproepen tot herstel van de éénheid zullen we de volgende keer behandelen. Deze keer beperken we ons tot de ideale toestand, die in de eerste gemeente heerste. Ik ga verder met hoofdstuk 4, waarin de gemeente nog onverdeeld was en als voorbeeld kon dienen voor de gelovigen van nu:

מפעלות Mif'alot [Handelingen] 4:32-35

*“En de menigte van hen, die tot het geloof gekomen waren, was **één van hart en ziel**, en ook niet één zeide, dat iets van hetgeen hij bezat zijn persoonlijk eigendom was, doch zij hadden alles gemeenschappelijk. En met grote kracht gaven de apostelen hun getuigenis van de opstanding des Heren Yeshua, en er was grote genade over hen allen. Want er was ook niet een behoeftig onder hen; want allen, die eigenaars waren van stukken grond of van huizen, verkochten die en brachten de opbrengst van de verkoop en legden die aan de voeten der apostelen; en aan een ieder werd uitgedeeld naar behoefte.” (NBG-vertaling).*

*“Alle mensen die in Yeshua [Jezus] geloofden, waren **van harte éénsgezind**. Niemand zei dat zijn bezittingen van hem alleen waren; alles was gemeenschappelijk. De apostelen verkondigden met grote overtuigingskracht dat Adon Yeshua [de Here Jezus] uit de dood was opgestaan. **De liefde en éénheid waren zichtbaar onder hen**. Niemand van hen leed gebrek, want allen die land of huizen hadden, verkochten daar zo nu en dan iets van en gaven het geld aan de apostelen. Die deelden uit aan een ieder die iets nodig had.” (Het Boek).*

Deze verzen komen vrijwel overeen met de eerder geciteerde verzen 41-47 van hoofdstuk 2 en tonen de ideale situatie zoals Yeshua het van ons verwacht. Zo hoort het te zijn. Begrijp me goed, ik wil hier niet mee zeggen, dat elke gelovige die een huis of een stuk grond bezit, dat nu letterlijk zou moeten verkopen, het geld aan de voorgangers zou geven en in een huurhuis zou moeten gaan wonen. Natuurlijk mag dat altijd, maar het is niet zo dat dit de bedoeling zou zijn, want dat was toen ook niet zo. Ik denk, dat de vertaling van het Boek het meest duidelijk maakt hoe ze het deden. Degenen die rijk genoeg waren om het zich te kunnen veroorloven, gingen zo nu en dan iets van hun bezit verkopen om daarmee de behoeftige broeders en zusters uit de nood te helpen.

Maar het was volgens mij zeer zeker niet zo dat ze letterlijk alles verkochten en daardoor zelf afhankelijk waren van datgene wat hen dan werd toebedeeld want als dat zo was, dan hadden er geen huishoudingen gesticht kunnen worden. Nee, ik denk daarom eerder, dat sommigen van hen misschien zo rijk waren, dat ze zelfs meerdere huizen bezaten, die ze niet allemaal nodig hadden en makkelijk konden missen. Maar hun eigen huis waarin ze woonden stelden ze open voor de huissamenkomsten. Dat laatste komen we namelijk regelmatig in de brieven van Paulus tegen. En wat dat betreft ben ik van mening, dat dit ook vandaag de dag nog zo zou moeten zijn.

We hebben geen geldverslindende kerkgebouwen nodig, maar broeders en zusters, die hun eigen huis openstellen voor de samenkomsten. We hoeven ook niet als communes bij elkaar te wonen, want dat zou naar buiten toe alleen maar sektarisch overkomen. Maar we moeten wel gastvrij voor elkaar zijn en vooral vrijgevig! Niet omdat G'd het van ons eist, maar uit liefde voor elkaar! Sha'ul schreef in 1 Korinthiërs 13 vers 3: *“Al gaf ik mijn hele bezit weg voor eten voor de armen, al gaf ik mijn lichaam en kon ik me daarop beroemen: als ik geen liefde had, zou het me niets baten!”* Met andere woorden: als onze vrijgevigheid niet uit ons hart komt, niet uit liefde en bewogenheid maar uit een gevoel van verplichting, dan heeft dat voor de Eeuwige geen enkele waarde.

Maar omgekeerd kan er ook geen liefde zijn zonder vrijgevigheid. Ya'aqov [Jacobus] heeft dit prachtig onder woorden gebracht: *“Wat baat het, mijn broeders, of iemand al beweert geloof te hebben, als hij geen werken heeft? Kan dat geloof hem behouden? Stel, dat een broeder of zuster gebrek heeft aan kleding en aan dagelijks voedsel, en iemand uwer zegt tot hen: Gaat heen in vrede, houdt u warm en eet goed, zonder hen echter van het nodige voor het lichaam te*

voorzien, wat baat dit? Zo is het ook met het geloof: indien het niet met werken gepaard gaat, is het, op zichzelf genomen, dood!” (יעקב Ya'aqov [Jacobus] 2:14-17). Helaas zien we dit maar al te vaak om ons heen gebeuren. Hoe vaak wordt er niet gezegd: “Ik zal voor je bidden broeder” of “ik zal in mijn stille tijd aan je denken zuster” zonder concrete hulp te verlenen.

Voor iemand bidden die het moeilijk heeft is wel het minste wat men kan doen en ook iemand troosten en medeleven tonen is heel belangrijk, maar niet voldoende, en dat kost je zelf eigenlijk niets. De behoeftige daarentegen iets toe te stoppen of hem of haar een boordje eten geven iets toch wel heel wat anders. Dat kost je wel iets en juist dát verwacht Yeshua van ons. Het mag je best wat kosten om een ander uit de nood te helpen en het mag je best wat kosten om gastvrij te zijn en je financiële en culinaire bijdrage te leveren voor het vieren van de Shabat en de feesten, en zo gingen de eerste gelovigen met elkaar om. Ze boden elkaar niet alleen een luisterend oor en hielpen elkaar niet alleen met gebed, maar ook met materiële dingen. Ze deelden alles met elkaar zonder te morren en waren niet op eigen voordeel bedacht. Waarom niet? Omdat ze werkelijk één waren! Ze waren één van hart en ziel! Onder hen heerste de gezindheid, die ook Yeshua had (Filippenzen 2:5).

Al was deze ideale toestand slechts van korte duur, toch heeft de Eeuwige ons daarmee laten zien dat het mogelijk is als we ons echt daarnaar uitstrekken. Het is geen onhaalbaar ideaal, want als dat doel echt onbereikbaar was, had Yeshua daar zeer zeker niet voor gebeden. Dan zou ook Paulus zich daarin berust hebben dat het niet kan. Maar het kan wel, en daarom deed hij herhaalde oproepen tot herstel van die éénheid. Als wij onze broeders en zusters echt zo lief hebben zoals we G'd liefhebben en Ruach haQodesh [de Heilige Geest] in ons hart de ruimte geven om Zijn werk te doen, dan is dit doel niet onbereikbaar. Maar dan moeten we wel onze gehechtheid aan aardse goederen, ons egoïsme, onze geldingsdrang, onze gemakzucht en ons eigenbelang durven los te laten en de ander in alle bescheidenheid uitnemender achten dan onszelf en ook aan het belang van de ander denken (Filippenzen 2:3-4).

Als we dat echt voor elkaar krijgen, onze naasten liefhebben als onszelf, ons geloof in Yeshua belijden en G'ds geboden en inzettingen naleven, dan zullen wij net zo één zijn als de eerste gemeente was. En dan kunnen we vanuit heel ons hart samen met de psalmist zingen: “Hine ma tov uma nayim, shevet achim gam-yachad! Zie, hoe goed en hoe lieflijk is het, dat broeders ook éénsgezind samenwonen!” (תהלים Tehilim [Psalmen] 133:1). Amen!

Werner Stauder